

heder, der tilintetgøres, og en helt ny Skare af Muligheder, der fødes. Borte er med det samme dette Livs overvældende Magt over Mennesket. Skønt Livet paa anden Vis faar sin meget tungere Evighedsbetydning, svinder det som Maal for alle Ønsker og al Vilje. Det ophører at have afgørende Værdi i sig selv og faar sin Værdi gennem noget andet, gennem Evigheden, Gud, som det fører nærmere ind til. Paa samme Maade umuliggøres at første Haands Forhold til noget-somhelst paa Jorden. Mellem den Kristne og alt og alle staar Herren; og kun middelbart gennem Herren kan han, om han ikke vil falde ud af sin Kristenstilling, forholde sig til noget.

Derigennem afsættes Kærligheden fra sin absolute Betydning. Muligheden er forbi for hin hedenske og indenfor sin Sfære skønne Form for absolut Hengivelse Menneske og Menneske imellem. Den gamle Middelalderdigtning symboliserede i Forstaaelse af, hvilken Sfære den selvopgivende, alt andet slippende Lidenskab tilhørte, netop denne Form for Kærlighed i Runemagten: en Magt, der hørte Hedningelivet til. For en Kristen er det umuligt at fanges i den Misforstaaelse, hvori inderst inde den absolute Hengivelse til Mennesket bunder, den: at ville eje eller tillade en anden at ville eje sit Livs Kilder — sit evige, mod evig Fremgang higende Liv — i et endeligt og ufuldkomment Forhold. Tilmed skjuler Selvhengivelsen over den største egenkærlige Nydelse af sig selv. (Se Marie Bashkirtsens Dagbog.*) Den Konsekvens, den løber ud i, og hvor den, som saa meget andet, „kendes af sin Frugt,“ er hos Kvinden Slavesindet og hos Manden Ønsket og Trangen til Slavinden. Underligt er det at mærke, at selv hvor der tros mest paa denne Form for Kærlighed, føles det stærkt, hvorledes den i sig huser en uløselig Modsigelse, hvorpaa den strander. Om et Menneske vilde lade sin Sjæl som et strømmende Væld udtømmes i en anden Sjæl, der kommer dog den Stund, hvor han føler den usynlige Grænse, der aldrig omstødes Sjæl og Sjæl imellem, den Mur, der aldrig overstiges, og bag hvilken enhver, der lever et eget Liv, maa leve ene.

Anderledes hvor Hengivelsen gælder Gud.

Her vender alt det tilsyneladende tabte tilbage som rige, aldrig anede Muligheder.

Det synes, som om Mennesket for at leve ikke behøver

*) „Der gives virkelig noget vakkert, antikt: — hin Kvindens Selvopgivelse lige over for den elskede Mands Overlegenhed maa være den største egenkærlige Nydelse, en overlegen Kvinde kan føle.“